

Arrest

nr. 47 463 van 27 augustus 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn.

U stelt dat u afkomstig bent uit Grozny, waar u tot aan uw vertrek naar België (op 10 oktober 2005) woonde.

U vroeg op 18 januari 2006 voor de eerste maal asiel aan in België. Op 7 april 2006 besliste het Commissariaat-generaal dat uw vraag om de vluchtelingenstatus te verkrijgen, diende te worden geweigerd. Het Commissariaat-generaal oordeelde na een grondig onderzoek naar uw verblijf tot 2005 (CGVS gehoor 2006, passim), dat uw bewering dat u tot uw vertrek (op 10 oktober 2005) in Grozny had gewoond, ongeloofwaardig was (CGVS, motivering 7 april 2006). Dit oordeel werd op 19 maart 2007 onderschreven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV, arrest nr. 061854).

Op 4 april 2009 vroeg u voor de tweede maal asiel aan in België, waarbij u zich beriep op dezelfde feiten als tijdens uw eerste aanvraag.

Ter staving van uw recente verblijf in Tsjetsjenië tot oktober 2005, legde u een Russisch Binnenlands paspoort en enkele foto's uit Grozny voor. U stelt dat uw paspoort, dat tijdens uw arrestatie door de Kadyrovtsi in september 2005 werd afgenomen, door uw vader in Tsjetsjenië kon worden teruggekocht omstreeks maart 2009. Uw vader stuurde u dit paspoort per post op in mei 2009.

De foto's, die genomen zouden zijn in 2003 aan de universiteit in Grozny, werden u per e-mail opgestuurd door een studiekameraad."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) bij uw vorige asielaanvraag uw bewering als dat u tot oktober 2005 in Grozny/Tsjetsjenië verbleef, ongeloofwaardig achtte. Tijdens het gehoor, waarin grondig op uw recente herkomst werd ingegaan, bleek uit uw verklaringen uw kennis over de recente politieke en algemene situatie uit het land van herkomst uiterst beperkt en onvoldoende te zijn.

De nieuwe elementen die u voorlegde ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag, evenals de documenten die na het gehoor nog aan het CGVS werden bezorgd, kunnen de geloofwaardigheid van dit recente verblijf in Grozny/Tsjetsjenië tot 2005 geenszins herstellen.

Zo blijkt het Russisch binnenlands paspoort dat u voorlegt te zijn afgegeven in de Republiek Ingoesjetië op 10 februari 2004. Uit dit document blijkt ook dat uw officiële verblijfplaats, uw 'propiska', in Ingoesjetië gelegen was, meer bepaald in de Mozdokskayas straat nr. 34 te Ordzhonikidzhevskaya.

Het is evident dat u het Commissariaat-generaal niet kunt overtuigen van uw verblijf in Grozny/Tsjetsjenië tot oktober 2005, met een paspoort dat in februari 2004 in Ingoesjetië werd afgeleverd.

Geconfronteerd met deze vaststelling, vertelde u dat u in 2002 uw officiële adres wijzigde van Tsjetsjenië naar Ingoesjetië, maar dat u effectief in Tsjetsjenië bleef wonen.

Uw verklaring dat u, naast uw permanente propiska in Ingoesjetië, ook nog een tijdelijke propiska in Grozny had, poogt u te staven door een kopij van een tijdelijke propiska voor te leggen.

Dit document waarin gesteld wordt dat u tussen 19 september 2002 en 19 maart 2003 tijdelijk in Grozny geregistreerd was, kan dan ook onmogelijk uw recente verblijf in Grozny tot oktober 2005 ondersteunen. Bovendien hebt u tijdens uw eerste asielaanvraag op geen enkele wijze vermeld dat u een propiska in Ingoesjetië had. U verklaarde daarentegen dat uw propiska in Grozny/Tsjetsjenië 'lag' (CGVS gehoor 2006, p. 2).

De geloofwaardigheid van deze 'adreswijziging' kan dan ook ernstig worden betwijfeld.

De envelop waarmee uw paspoort naar België zou zijn opgestuurd, vermeldt de datum 28 mei 2009, maar levert geen bewijs dat uw paspoort op die datum werd opgestuurd en ondersteunt uw relaas verder op geen enkele wijze.

De kopij van een medisch attest dat op 22 maart 2005 te Grozny zou zijn opgemaakt, bewijst niet dat u daar ook effectief verbleef.

De foto's die u voorlegt, en die volgens u in 2003 aan de universiteit van Gronzy werden genomen, kunnen uw recent verblijf tot oktober 2005 op geen enkele wijze aantonen. Deze foto's bevatten ook geen enkele aanwijzing over de plaats of het tijdstip waar ze werden genomen.

De lijst van rapporten en websites die u voorlegt, hebben betrekking op de algemene situatie in Tsjetsjenië en dragen niet bij tot het ondersteunen van uw individuele asielrelaas.

Wat betreft de informatie over uw vermeende neef, die u het CGVS pas hebt bezorgd na het gehoor op 28 januari 2009, moet vooreerst opgemerkt worden dat u deze neef op geen enkel moment tijdens de gehoren hebt vermeld. Op geen enkel moment hebt u uw problemen aan het bestaan van deze neef gekoppeld.

Het artikel dat volgens u over uw overleden neef gaat, bevat enkel algemene informatie die geen betrekking heeft op uw individuele situatie.

Het videofragment, dat volgens u uw gedode neef toont, bevat geen enkele aanwijzing van diens identiteit, de plaats of het tijdstip van de opname en kan uw relaas op geen enkele manier ondersteunen.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas door een aantal vaststellingen nog verder ondermijnd.

In uw Russisch binnenlands paspoort staat een stempel van uitreiking van een reispaspoort op datum van 27 oktober 2005.

Indien uw Russisch binnenlands paspoort, zoals u in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde (CGVS gehoor 2006), werkelijk op 29 september 2005 door de Kadyrovtsi zou zijn ingehouden, zou er natuurlijk nooit een stempel van uitgifte van een reispaspoort de dato 27 oktober 2005 in hebben kunnen staan.

Ook tijdens uw tweede asielaanvraag situeerde u de inhouding van uw paspoort vóór de afgifte van een reispaspoort, wat zoals gezegd onmogelijk is.

Toen u geconfronteerd werd met deze inconsistentie in uw relaas, antwoordde u dat u zich de data niet goed kon herinneren, omdat het nu reeds vijf jaar later is (CGVS, p. 7).

Gezien uw vorige verklaringen bij het CGVS dateren van april 2006, heeft dit argument geen enkele waarde.

Ook wat betreft het contact dat u met uw ouders onderhield sinds uw aankomst in België, legt u tegenstrijdige verklaringen af.

Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dat u geen rechtstreeks contact had met uw ouders in Tsjetsjenië (DVZ verklaring, nr. 36). Alle contact verliep volgens u via uw oom in Ingoesjetië, omdat dit veiliger was.

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal stelde u echter dat u uw ouders wél rechtstreeks contacteerde, en dit enkele keren per maand.

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat dit rechtstreekse contact lang onmogelijk was geweest, en pas een jaar geleden opnieuw tot stand was gekomen (CGVS, p. 7-8).

Gezien uw antwoorden op de vragen bij de DVZ in april 2009 werden opgetekend – dus minder dan een jaar geleden – lost dit de tegenstrijdigheid echter niet op.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient het Commissariaat-generaal opnieuw te oordelen dat er aan uw recent verblijf in Grozny/Tsjetsjenië, én aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 maart 2010 aan (zie p. 2) dat er geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen de Franstalige en Nederlandstalige kamers bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij vraagt om de behandeling van zijn zaak naar de algemene vergadering van de Raad te verwijzen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Verzoeker staat zijn bewering met informatie afkomstig van de website www.senate.be, en meent dat hij niet over een effectief rechtsmiddel beschikt in de zin van artikel 13 EVRM.

2.2. Het is niet aan verzoeker om te vragen dat zijn zaak door de algemene vergadering behandeld wordt.

Met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

Het verzoek wordt dienvolgens niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 maart 2010 een schending aan van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 48/2 en 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, en een schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij roept tevens een manifeste beoordelingsfout in.

Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing. Hij meent dat de appreciatiemarge van de commissaris-generaal disproportioneel overschreden is.

Verzoeker laat gelden dat het "aannemelijk" is dat hij zijn verblijf had in Tsjetsjenië en verklaart dat hij er een tijdelijke propiska had.

Hij vervolgt dat *"het is heel aannemelijk dat iemand een officieel verblijf neemt in Ingoesjetië in die tijd omdat men in die tijd dan minder problemen kon krijgen dan als men propiska had in Tsjetsjenië"*.

De omslag waarop de datum 28 mei 2009 vermeld staat, toont volgens verzoeker aan dat het paspoort dan werd verstuurd.

Aangaande de foto's die hij heeft neergelegd, zijn propiska en zijn tijdelijke propiska, wijst verzoeker er op dat hij *"zijn uiterste best"* heeft gedaan, en voegt er aan toe dat *"als natuurlijk alles op mathematische wijze dient bewezen te worden dan kan uiteraard elk asielrelaas gekelderd worden"*.

Wat de informatie betreft over zijn vermeende neef, stelt verzoeker dat hij deze in eerste instantie niet belangrijk vond voor zijn asielaanvraag. Hij heeft deze pas neergelegd na een gesprek met zijn advocaat. Hij wijst er op dat hij ook mensenrechtenrapporten en uittreksel heeft neergelegd.

Hoe het mogelijk is dat er een stempel van uitgifte van een reispaspoort in zijn binnenlands paspoort staat, verklaart verzoeker door aan te voeren dat in Tsjetsjenië *"alles kan met geld bekomen worden, ook de afgifte van een reispaspoort bij ernstige problemen"*.

Betreffende het telefoonverkeer met zijn ouders antwoordt verzoeker dat dit de kern van zijn asiel niet raakt.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, laat verzoeker gelden dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn en verwijst hiertoe naar *"recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid"*.

Verzoeker voert ook aan dat de commissaris-generaal niet voldoende gemotiveerd heeft waarom aan hem deze vorm van bescherming niet werd verleend; hij stelt dat in de bestreden beslissing daaromtrent enkel een “*algemene stijlformule*” werd gebruikt.

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Hij vraagt dat van hem de vluchtelingenstatus wordt erkend, minstens dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en de commissaris-generaal bijkomende onderzoeksdaden te bevelen.

3.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn tweede en huidige asielaanvraag baseert op hetzelfde relaas als aangevoerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 7 april 2006 van de commissaris-generaal, bevestigd bij arrest van de Vaste Beroepscommissie nr. 06-1854/W12473 van 19 maart 2007, werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerd verblijf in Grozny in oktober 2005 tot vóór zijn vertrek naar België.

Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen vast. De Raad beperkt zich dan ook in het kader van de behandeling van het huidige beroep tot een beoordeling van de nieuwe elementen -zijnde een Russisch binnenlands paspoort, enkele foto's waarvan verzoeker beweert dat ze in Grozny genomen werden en informatie over zijn vermeende neef-

door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

3.4. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt uiteen in twee delen. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is en gaat hier dan ook niet verder op in.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 schendt, die bepaalt dat bij een asielaanvraag eerst de erkenning van de vluchtelingenstatus en subsidair de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wordt onderzocht.

Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 worden genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827).

Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

3.5. De Raad stelt vast dat de nieuwe elementen die verzoeker voorlegt ter staving van zijn tweede asielaanvraag, zijn verblijf in Grozny, Tsjetsjenië, niet aannemelijk kunnen maken.

Gezien uit verzoekers binnenlands paspoort blijkt dat dit paspoort in 2004 in Ingoesjetië werd afgeleverd en dat er in dit paspoort een permanente propiska in Ingoesjetië geregistreerd staat, is het een logisch besluit dat verzoeker derhalve in Ingoesjetië verblijf hield.

Het verweer van verzoeker dat het "aannemelijk" is dat hij in Tsjetsjenië verbleef gezien hij daar een tijdelijke propiska had, en dat *"het is heel aannemelijk dat iemand een officieel verblijf neemt in Ingoesjetië in die tijd omdat men in die tijd dan minder problemen kon krijgen dan als men propiska had in Tsjetsjenië"* is namelijk een blote bewering die ingaat tegen de voormelde logica en is dus niet in staat de motivering van de commissaris-generaal dienaangaande te weerleggen.

De commissaris-generaal heeft immers aangaande de fotokopie van de tijdelijke propiska terecht geoordeeld dat *"Dit document waarin gesteld wordt dat u tussen 19 september 2002 en 19 maart 2003 tijdelijk in Grozny geregistreerd was, kan dan ook onmogelijk uw recente verblijf in Grozny tot oktober 2005 ondersteunen. Bovendien hebt u tijdens uw eerste asielaanvraag op geen enkele wijze vermeld dat u een propiska in Ingoesjetië had. U verklaarde daarentegen dat uw propiska in Grozny/Tsjetsjenië 'lag' (CGVS gehoor 2006, p. 2). De geloofwaardigheid van deze 'adreswijziging' kan dan ook ernstig worden betwijfeld."*

Bovendien hecht de Raad geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Wat de omslag betreft waarin het paspoort van verzoeker naar België zou zijn opgestuurd, is de Raad van mening dat de commissaris-generaal terecht geoordeeld heeft dat deze omslag geen bewijs inhoudt dat het paspoort de inhoud ervan was.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij tot zijn vertrek naar België op 10 oktober 2005, in Grozny verbleven heeft.

Aangaande de opmerking van verzoeker dat hij *“zijn uiterste best”* heeft gedaan om zijn relaas met stukken te staven -*“verzoeker legde foto's voor, propiska en tijdelijk propiska”*-, merkt de Raad vooreerst op dat de tijdelijke propiska die hij heeft neergelegd, een fotokopie betreft. De Raad hecht echter zoals reeds eerder gesteld, geen bewijswaarde aan gekopieerde documenten omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

De foto's ondersteunen evenmin het asielrelaas gezien deze niet aantonen dat verzoeker tot 2005 in Tsjetsjenië heeft verbleven; de commissaris-generaal merkte terecht op dat deze foto's geen enkele aanwijzing bevatten over de plaats en het tijdstip waar ze werden genomen.

Wat betreft het binnenlands paspoort dat verzoeker heeft neergelegd, dient te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval.

De reden die verzoeker tijdens het verhoor op 28 januari 2010 opgaf waarom hij geen enkel gewag gemaakt heeft van zijn neef die zou vermoord zijn -hij vond het niet nodig omdat het niet zijn individueel probleem betrof- wordt door de Raad niet aanvaard. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij vanaf het begin van de procedure melding maakt van alle elementen die bij de beoordeling van zijn relaas van belang zijn. Het feit dat verzoeker in zijn tweede asielaanvraag de moord op zijn neef ten berde brengt, is het bewijs dat zijn bewering dat hij het bij zijn eerste aanvraag niet nodig vond dit te melden omdat het niet zijn individueel probleem betrof, geen hout snijdt.

Bovendien, zelfs al zouden verzoekers beweringen omtrent de dood van zijn neef worden aangenomen, is dit nog geen indicatie dat verzoeker tot zijn vertrek naar België, in Grozny is gebleven.

Verder heeft de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht op gewezen dat *“De lijst van rapporten en websites die u voorlegt, hebben betrekking op de algemene situatie in Tsjetsjenië en dragen niet bij tot het ondersteunen van uw individuele asielrelaas”*.

Een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Aangaande de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden inzake het telefoonverkeer met zijn ouders, repliceert verzoeker in zijn verzoekschrift enkel dat dit de kern van zijn asiel niet raakt. De Raad is van oordeel dat contacten met het “thuisfront” wezenlijk deel uitmaken van het relaas; de door de commissaris-generaal vastgestelde contradicties blijven aldus behouden en tasten de geloofwaardigheid aan.

De stempel van uitgifte op datum van 27 oktober 2005 van een reispaspoort in verzoekers binnenlands paspoort, alhoewel volgens zijn verklaringen dit binnenlands paspoort op 29 september 2005 door de Kadyrovtsi werd ingehouden, wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift uitgelegd doordat *“alles kan met geld bekomen worden”*.

De Raad leest echter in het administratief dossier dat, toen verzoeker tijdens het verhoor geconfronteerd werd met deze inconsistentie, hij verklaarde dat hij zich de data niet goed kon herinneren omdat het reeds vijf jaar later is (zie verhoorverslag van 28 januari 2010, p. 7).

De uitleg dat *“alles kan met geld bekomen worden”* is een post-factum verklaring die slechts de waarde heeft van een blote bewering.

In acht genomen wat voorafgaat, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas en schaaft zich achter de beslissing van de commissaris-generaal.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

De artikelen 48/2 en 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 zijn niet geschonden.

3.6. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hij laat gelden dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn en verwijst hiertoe naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid*".

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal niet voldoende gemotiveerd heeft waarom hem deze vorm van bescherming niet wordt toegekend, maar enkel een "*algemene stijlformule*" gebruikt heeft bij de motivering van de weigering.

Verzoeker voert hiertoe een schending aan van de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Aangaande deze grief van verzoeker leest de Raad in de bestreden beslissing dat verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat wat betreft artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas en in Tsjetsjenië geen situatie voorhanden is in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling. Immers -zoals de Raad er reeds hoger heeft op gewezen-, een verwijzing naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid*" volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de Commissaris-generaal.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

De artikelen 48/2 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 zijn niet geschonden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 28 januari 2010 in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad is tevens van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE